

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

ZAWIADOMIENIE KOMISJI

Wytyczne w sprawie kroków, jakie powinny podjąć państwa członkowskie UE w przypadku wątpliwości co do legalności drewna pozyskanego z gatunków objętych CITES przywożonego do UE

(2018/C 376/01)

KROKI, JAKIE POWINNY PODJĄĆ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE UE W PRZYPADKU WĄTPLIWOŚCI CO DO
LEGALNOŚCI DREWNA POZYSKANEGO Z GATUNKÓW OBJĘTYCH CITES PRZYWOŻONEGO DO UE

Celem niniejszego zawiadomienia jest dostarczenie właściwym organom państw członkowskich UE wytycznych dotyczących wdrażania unijnych rozporządzeń w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory⁽¹⁾ w sytuacjach, gdy dostawy drewna pozyskanego z gatunków objętych Konwencją o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) są przywożone do UE z zezwoleniem na wywóz wydanym przez organy państwa wywozu, ale istnieją wątpliwości, czy drewno to pozyskano zgodnie z ustawodawstwem mającym zastosowanie w kraju pozyskania.

1. Informacje ogólne

Zgodnie z unijnymi rozporządzeniami w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory organ administracyjny CITES danego państwa członkowskiego UE może wydać zezwolenie CITES na przywóz wyłącznie w przypadku, gdy państwo wywozu wydało zezwolenie na wywóz zgodnie z CITES⁽²⁾. Zakłada to między innymi, że państwo wywozu ustaliło, że „okaz nie został pozyskany z naruszeniem obowiązującego prawa tego państwa o ochronie zwierząt i roślin”⁽³⁾.

Zgodnie z art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006 zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/870⁽⁴⁾ „zezwolenia na przywóz i świadectwa powrotnego wywozu wydane przez państwa trzecie są akceptowane wyłącznie, jeśli właściwy organ danego państwa trzeciego przedstawi, gdy zostanie o to poproszony, zadowalające informacje, że okazy zostały pozyskane zgodnie z przepisami w zakresie ochrony danego gatunku”.

Art. 7 ust. 6 rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 ma zastosowanie do wszystkich okazów, w odniesieniu do których konieczne jest wydanie zezwoleń na wywóz zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97, ale ma on szczególne znaczenie w przypadku gatunków drewna. Z najnowszych przykładów wynika, że państwa członkowskie UE mają do czynienia z sytuacjami, w których muszą rozpatrywać wnioski o zezwolenia na przywóz drewna objętego

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1) oraz rozporządzenia wykonawcze do tego rozporządzenia, w szczególności: rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 166 z 19.6.2006, s. 1); rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 792/2012 z dnia 23 sierpnia 2012 r. ustanawiające reguły dotyczące wzorów zezwoleń, świadectw i innych dokumentów przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 (Dz.U. L 242 z 7.9.2012, s. 13); oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/1915 z dnia 19 października 2017 r. zakazujące wprowadzania do Unii okazów niektórych gatunków dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 271 z 20.10.2017, s. 7).

⁽²⁾ Por. art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 338/97 mający zastosowanie do gatunków wymienionych w załączniku B do rozporządzenia.

⁽³⁾ Por. art. IV ust. 2 lit. b) Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem (CITES) mający zastosowanie do gatunków wymienionych w załączniku II do konwencji.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/870 z dnia 5 czerwca 2015 r. zmieniające – w odniesieniu do handlu gatunkami dzikiej fauny i flory – rozporządzenie (WE) nr 865/2006 ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (Dz.U. L 142 z 6.6.2015, s. 3).

CITES, w odniesieniu do których istnieją poważne wątpliwości dotyczące legalnego pochodzenia przesyłki. Przesyłkom towarzyszy wydane przez państwo wywozu ważne zezwolenie na wywóz, które w zasadzie powinno gwarantować, że państwo wywozu zweryfikowało legalne pochodzenie drewna. Informacje z różnych źródeł mogą jednak podawać w wątpliwość legalne pochodzenie tych przesyłek oraz to, czy państwo wywozu prawidłowo skontrolowało, czy okazy nie zostały pozyskane z naruszeniem ustawodawstwa tego państwa w zakresie ochrony fauny i flory.

W takiej sytuacji ważne jest, aby państwa członkowskie UE przyjęły spójne podejście i prowadziły równoważne kontrole legalnego pochodzenia produktów, co ostatecznie mogłoby doprowadzić do odmowy wydania zezwolenia na przywóz. Spójność między państwami członkowskimi UE należy zapewnić za pomocą niniejszych wytycznych dotyczących interpretacji art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006. Zachęca się państwa członkowskie UE do stosowania wymienionych poniżej elementów w poszczególnych przypadkach i w sposób proporcjonalny do każdej sytuacji, z którą mają do czynienia.

2. Status dokumentu

Niniejsze wytyczne zostały opracowane przez służby Komisji, a projekt zatwierdził Komitet ds. Handlu Dziką Fauną i Florą, ustanowiony na mocy art. 18 rozporządzenia (WE) nr 338/97, a tym samym przez właściwe organy państw członkowskich.

Wytyczne te mają pomóc organom krajowym w stosowaniu rozporządzenia (WE) nr 338/97. Nie są one prawnie wiążące; ich wyłącznym celem jest zapewnienie informacji dotyczących określonych aspektów rozporządzenia (WE) nr 865/2006 oraz działań uznawanych za najlepsze praktyki. Wytyczne te nie zastępują, nie zmieniają ani nie dodają przepisów do obowiązującego prawa Unii, o którym mowa w sekcji 1 niniejszego dokumentu, i które to przepisy nadal stanowią obowiązującą podstawę prawną. Niniejszych wytycznych nie należy też rozpatrywać oddzielnie; muszą być one stosowane w połączeniu z ustawodawstwem, a nie jako „osobne” odniesienie. Jedynie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest upoważniony do interpretowania prawa Unii w wiążący sposób.

Dokument ten zostanie opublikowany przez Komisję w wersji elektronicznej i może zostać opublikowany przez państwa członkowskie UE. Komitet ds. Handlu Dziką Fauną i Florą dokona przeglądu niniejszego dokumentu w 2021 r.

3. Wytyczne dotyczące interpretacji art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006

Akty prawa Unii należy interpretować zgodnie z ich celami. Art. 1 rozporządzenia (WE) nr 338/97 stanowi, że celem rozporządzenia jest „ochrona gatunków dzikiej flory i fauny oraz zagwarantowanie ich zachowania poprzez regulację handlu nimi”. Przepisy tego rozporządzenia należy zatem interpretować w sposób spójny ze wspomnianym celem.

Ponadto zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej polityka ochrony środowiska musi być oparta na zasadzie ostrożności. Oznacza to, że jeżeli działanie lub polityka może spowodować poważne lub nieodwracalne szkody dla społeczeństwa lub środowiska naturalnego, braku pełnej pewności naukowej nie należy wykorzystywać jako powodu do odkładania w czasie opłacalnych środków mających na celu zapobieżenie takim szkodom. Wspomniana zasada ma na celu zapewnienie wyższego poziomu ochrony środowiska dzięki podejmowaniu decyzji o charakterze zapobiegawczym w przypadku takiego ryzyka.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasada ostrożności ma zastosowanie między innymi do interpretacji i stosowania wspólnotowego dorobku prawnego w zakresie środowiska, a zatem również do interpretacji i stosowania rozporządzenia (WE) nr 338/97. Państwa członkowskie UE powinny stosować zasadę ostrożności w ramach przysługującego im na podstawie rozporządzenia (WE) nr 338/97 prawa do swobodnego decydowania.

Zgodnie z art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006 organy CITES państw członkowskich po otrzymaniu wniosku o wydanie zezwolenia na przywóz okazów objętych CITES muszą zadecydować, czy konieczne jest skonsultowanie się z państwem wywozu. Art. 7 ust. 6 nie nakłada na te organy obowiązku systematycznego konsultowania się z państwem wywozu. Zaleca się, aby państwa członkowskie UE przyjęły podejście oparte na analizie ryzyka przy podejmowaniu decyzji, czy w danym przypadku należy skonsultować się z danym państwem.

a) **Jakie elementy powinny rozważyć państwa członkowskie UE w celu podjęcia decyzji, czy należy skonsultować się z państwem wywozu?**

Państwa członkowskie UE zachęca się do rozważenia następujących elementów:

- Czy istnieją informacje dotyczące państwa wywozu w odniesieniu do wdrażania CITES, które sugerują, że przedmiotowe państwo może nie przeprowadzać wystarczających kontroli zapewniających legalność przesyłki (na przykład czy państwo to podlega szczegółowym zaleceniom lub środkom zapewniającym zgodność określonym przez Stały Komitet CITES lub czy w podobnym przypadku wymagana byłaby dalsza weryfikacja na podstawie rozporządzenia UE w sprawie drewna (EUTR) ⁽⁵⁾ zgodnie z odnośnymi wytycznymi ⁽⁶⁾?

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna (Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23).

⁽⁶⁾ Zawiadomienie Komisji z dnia 12.2.2016 r. – Wytyczne dotyczące rozporządzenia UE w sprawie drewna, C(2016) 755 final – http://ec.europa.eu/environment/forests/timber_regulation.htm.

- Czy istnieją informacje z wiarygodnych źródeł, które sugerują, że przesyłka drewna może nie pochodzić z legalnych źródeł?
- Czy istnieją oznaki, że przedsiębiorstwo w łańcuchu dostaw brało udział w praktykach związanych z nielegalnym pozyskiwaniem drewna?
- Jak złożony jest łańcuch dostaw? Jak trudno jest ustalić źródło drewna?
- Czy istnieje wysokie ryzyko korupcji w kraju?

Jeżeli informacje zebrane podczas sprawdzania powyższych elementów budzą poważne wątpliwości dotyczące potencjalnej możliwości pozyskania przesyłki z naruszeniem odpowiednich przepisów państwa wywozu w zakresie ochrony gatunków, zaleca się, aby dane państwo członkowskie UE skontaktowało się z organem administracyjnym CITES państwa wywozu (informując również o tym organ naukowy CITES tego państwa oraz, w stosownych przypadkach, jego organ lub organy wydające zezwolenia FLEGT ⁽⁷⁾), a także punkty kontaktowe FLEGT lub punkty kontaktowe administracji leśnej). W przypadku znacznych opóźnień należy poinformować potencjalnego importera o konsultacjach ⁽⁸⁾.

b) O jakie informacje należy zwrócić się do państwa wywozu?

Państwom członkowskim UE zaleca się rozważenie poniższej listy kontrolnej, aby zdecydować, jakie pytania należy zadać państwu wywozu:

- W celu wydania zezwolenia na wywóz drewna uzyskanego z gatunków wymienionych w załączniku II do CITES państwo wywozu musi upewnić się, że okaz pozyskano zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony fauny i flory. Jakiego przepisy dotyczące ochrony fauny i flory mają zastosowanie do produktów objętych zezwoleniem na wywóz?
- Jaki system stosuje się w celu sprawdzenia, czy przepisy te są przestrzegane? W jaki sposób zastosowano ten system w przypadku przesyłki objętej przedmiotowym zezwoleniem na wywóz? W szczególności, jakie dokumenty wydano i jakie kontrole przeprowadzono w celu zapewnienia zgodności z wymogami weryfikacji legalności?
- Czy zidentyfikowano wszystkie podmioty gospodarcze w łańcuchu dostaw, od etapu pozyskania do etapu wywozu do UE (pozyskanie, transport, pierwsza i kolejna sprzedaż, przetwarzanie pierwotne i wtórne, wywóz)? W jaki sposób zagwarantowano możliwość śledzenia przesyłki na każdym etapie łańcucha dostaw, aby upewnić się, że okazy wymienione w zezwoleniu na wywóz odpowiadają pozyskanym okazom?

W razie potrzeby państwa członkowskie UE mogą również zwrócić się do państw wywozu o dostarczenie następujących szczegółowych informacji, ponieważ z doświadczenia wynika, że takie elementy mają często zasadnicze znaczenie dla właściwej oceny legalności przesyłki drewna:

- pełnej nazwy i adresu przedsiębiorstwa wywożącego,
- geograficznego pochodzenia drewna (region, położenie obszaru objętego zezwoleniem na pozyskanie i związane z nim szczegóły),
- roku, w którym wywiezione drewno zostało pozyskane, oraz weryfikację, czy drewno wywieziono w ramach kontyngentu na dany rok (jeżeli istnieje kontyngent wywozowy CITES lub krajowy kontyngent na pozyskanie drewna),
- informacji dotyczących planu zarządzania, zezwoleń na pozyskanie drewna lub zezwoleń na ścinkę, jak również wszelkich dodatkowych istotnych informacji, w zależności od prawodawstwa obowiązującego w państwie wywozu,
- informacji dotyczących miejsc ścinki (np. powierzchni i liczby drzew), z których pochodzi drewno,
- informacji dotyczących możliwości śledzenia od miejsc ścinki do miejsc przetwarzania lub wywozu.

⁽⁷⁾ Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa na podstawie komunikatu Komisji „Egzekwowanie prawa, zarządzanie i handel w dziedzinie leśnictwa (FLEGT) – Wniosek w sprawie planu działania UE”, COM(2003) 251 oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2173/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT (Dz.U. L 347 z 30.12.2005, s. 1).

⁽⁸⁾ Zob. art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 865/2006.

c) **Przy spełnieniu jakich warunków informacje z państw wywozu można uznać za „zadowalające”?**

Państwo członkowskie UE będące państwem przywozu powinno uwzględnić odpowiedź organu administracyjnego CITES państwa wywozu na powyższe pytania, aby ocenić, czy zawiera ona spójny i wiarygodny zestaw informacji dających wystarczające gwarancje, że przesyłka zawiera drewno pozyskane zgodnie z ustawodawstwem w zakresie ochrony fauny i flory mającym zastosowanie w państwie wywozu. Jeżeli warunki te zostaną spełnione i istnieje uzasadniona pewność, że dostarczone dokumenty są ważne i możliwe do zweryfikowania, informacje te należy uznać za zadowalające, a zezwolenie na przywóz za wydane.

Jeżeli dostarczone informacje zostaną uznane za niewystarczające lub brakuje w nich ważnych elementów, zaleca się, aby państwa członkowskie UE skontaktowały się z państwem wywozu w celu zwrócenia się o brakujące elementy.

Jeżeli pomimo prób uzyskania wymaganych informacji informacje dostarczone przez państwo wywozu w odpowiedzi na powyższe pytania pozostają niewystarczające do stwierdzenia, że okazy pozyskano zgodnie z przepisami dotyczącym ochrony danych gatunków, lub jeżeli nie udzielono odpowiedzi, państwa członkowskie nie powinny wydawać odpowiedniego zezwolenia na przywóz, zgodnie z art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006⁽⁹⁾.

W szczególnym przypadku państw wywozu, które zawarły z UE dobrowolną umowę o partnerstwie FLEGT, na podstawie której na przesyłki drewna wywożone przez dane państwo wydaje się zezwolenia FLEGT, może się zdarzyć, że w ramach krajowego systemu zezwoleń danego państwa obowiązuje wymóg, aby przesyłkom drewna objętego CITES towarzyszyło zarówno zezwolenie na wywóz CITES, jak i zezwolenie FLEGT⁽¹⁰⁾. Zezwolenie FLEGT stanowi dodatkowe potwierdzenie legalnego pochodzenia przesyłki. W takich przypadkach organ administracyjny może również zwrócić się o informacje do właściwego organu wydającego zezwolenia FLEGT w państwie wywozu. Zaleca się również, aby w przypadku zgłoszenia zezwolenia FLEGT na drewno objęte CITES poinformować o tym fakcie właściwy organ państwa członkowskiego UE będącego państwem przywozu⁽¹¹⁾.

d) **Jakie działania dodatkowe można podjąć w celu zapewnienia jednakowego poziomu kontroli w państwach członkowskich?**

Państwa członkowskie zachęca się do dzielenia się z innymi państwami członkowskimi UE i Komisją informacjami dotyczącymi przypadków, w których nie były one w stanie wydać zezwolenia na przywóz z powodu niezadowalających odpowiedzi państw wywozu lub braku odpowiedzi na powyższe pytania.

Aby zapewnić wspólne podejście na szczeblu unijnym, w razie konieczności można przedstawić tę kwestię grupie ekspertów właściwych organów administracyjnych CITES. Na tej podstawie grupa ekspertów mogłaby zalecić, aby:

- (i) Komisja skontaktowała się z zainteresowanym państwem wywozu w celu wyrażenia obaw co do legalności wywozu przedmiotowych gatunków i zwróciła się o wyjaśnienia w odniesieniu do elementów, które doprowadziły do odmowy wydania zezwoleń;
- (ii) zawiesić przywóz do wszystkich państw członkowskich UE w odniesieniu do określonych kombinacji gatunków/państw, jeżeli informacje dostarczone przez państwo wywozu na wniosek Komisji zostaną uznane za niewystarczające. Można tego dokonać na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 338/97, który stanowi, że „w konsultacji z danymi krajami pochodzenia, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa art. 18 ust. 2, i biorąc pod uwagę wszelkie opinie Grupy ds. Przeglądu Naukowego, Komisja może wprowadzić ogólne ograniczenia lub ograniczenia odnoszące się do niektórych krajów pochodzenia, dotyczące wprowadzania do Wspólnoty”;
- (iii) UE skierowała tę sprawę do Sekretariatu konwencji CITES i Stałego Komitetu CITES w ramach mechanizmów zgodności CITES⁽¹²⁾.

4. **Związek z rozporządzeniem UE w sprawie drewna**

Zaproponowane powyżej kroki są szczególnie ważne od 2013 r., czyli od czasu wejścia w życie rozporządzenia UE w sprawie drewna⁽¹³⁾ (EUTR), które zakazuje wprowadzania na rynek UE nielegalnie pozyskanego drewna. Więcej informacji dotyczących weryfikacji legalności w ramach EUTR, w szczególności definicja „mającego zastosowanie ustawodawstwa” zawarta w art. 2 lit. h) tego rozporządzenia, znajduje się w załączniku do niniejszego dokumentu.

⁽⁹⁾ Uznaje się, że państwa członkowskie UE mają również prawo do odmowy wydania zezwolenia na przywóz na podstawie art. 4 ust. 1 lit. e), art. 4 ust. 2 lit. c) i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 338/97.

⁽¹⁰⁾ Dotyczy to obecnie Indonezji, gdzie drewno pozyskiwane z gatunków objętych CITES również podlega indonezyjskiemu systemowi zapewniania legalności drewna i gdzie do wywozu takiego drewna wymagany jest ważny dokument potwierdzający legalność/zezwoleń FLEGT.

⁽¹¹⁾ Zgodnie z zawiadomieniem Komisji – FLEGT a kwestie celne – Wytyczne dotyczące wdrażania – Streszczenie ogólnodostępne (Dz.U. C 389 z 4.11.2014, s. 2).

⁽¹²⁾ Zob. rezolucja konferencji 14.3 w sprawie procedur zgodności CITES.

⁽¹³⁾ Rozporządzenie (UE) nr 995/2010.

Szczegółowe przepisy dotyczące gatunków drewna objętych CITES określono w art. 3 EUTR: „Do celów niniejszego rozporządzenia za legalnie pozyskane uważa się drewno pochodzące z gatunków wymienionych w załącznikach A, B lub C do rozporządzenia (WE) nr 338/97 oraz spełniające przepisy tego rozporządzenia i przepisy wykonawcze do niego”. Uzasadnieniem tego założenia jest fakt, że – jak opisano powyżej – CITES nakłada na państwa będące jej stronami wymóg udzielenia zezwolenia na wywóz wyłącznie w przypadku, gdy gatunek pozyskano, między innymi, zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi państwa wywozu.

W tym kontekście zaleca się, aby w każdym państwie członkowskim UE organ administracyjny CITES z jednej strony oraz właściwe organy odpowiedzialne za wdrażanie rozporządzenia UE w sprawie drewna i rozporządzenia FLEGT⁽¹⁴⁾ z drugiej współpracowały ze sobą (w szczególności w drodze wymiany informacji) w celu zapewnienia spójnego wdrażania odpowiednich przepisów w danym państwie członkowskim. W przypadku gdy organ administracyjny CITES w państwie członkowskim UE ma wątpliwości co do legalności przesyłek drewna, powinien on poinformować o tym swojego odpowiednika odpowiedzialnego za wdrażanie rozporządzenia UE w sprawie drewna i rozporządzenia FLEGT oraz, w stosownych przypadkach, właściwe organy egzekwowania prawa odpowiedzialne za kontrole drewna, aby poinformować o swoich działaniach. Podobnie właściwe organy odpowiedzialne za wdrażanie rozporządzenia UE w sprawie drewna i rozporządzenia FLEGT powinny również informować swoje odpowiedniki CITES w przypadkach, w których otrzymują informacje dotyczące gatunków objętych CITES lub mogące ich dotyczyć.

Aby pomóc państwom członkowskim we wdrażaniu EUTR, Komisja stworzyła bezpieczną platformę dla właściwych organów wdrażających EUTR, która służy wymianie informacji na temat kwestii związanych z EUTR⁽¹⁵⁾. Komisja może również przyznać dostęp do tej platformy organom administracyjnym CITES celem wspierania wszystkich właściwych organów w wymianie informacji dotyczących legalności produktów z drewna przywożonych do UE. Komisja – we współpracy z państwami członkowskimi – opracowała również wytyczne, aby odnieść się do problemów związanych z wdrażaniem EUTR⁽¹⁶⁾. Wytyczne te są dostępne na stronie internetowej Komisji wraz z innymi źródłami informacji, takimi jak noty informacyjne na temat rozwoju wydarzeń istotnych dla wdrażania i egzekwowania EUTR.

Inne zasoby są dostępne w celu uzyskania informacji dotyczących ram prawnych obowiązujących w niektórych państwach wywozu⁽¹⁷⁾. Ramy te mogą jednak mieć szerszy zakres niż definicja legalności w ramach CITES, tj. „prawa tego państwa o ochronie zwierząt i roślin”, zgodnie z art. IV CITES.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2173/2005.

⁽¹⁵⁾ <http://capacity4dev.ec.europa.eu/eutr-competent-authorities/dashboard>

⁽¹⁶⁾ Zob. przypis 7.

⁽¹⁷⁾ Zob. na przykład <http://gftn.panda.org/?202483/Framework-for-Assessing-Legality-of-Forestry-Operations-Timber-Processing-and-Trade>. Na tej stronie internetowej znajdują się informacje na temat wspólnych ram oceny legalności działalności leśnej, obróbki drewna i handlu drewnem (ang. *Common Framework for Assessing Legality of Forestry Operations, Timber Processing and Trade*, zwanych również wspólnymi ramami legalności). Jest to lista kontrolna opracowana przez organizacje pozarządowe WWF/GFTN i TRAFFIC, aby umożliwić rządów i przedsiębiorstwom dostęp do odpowiednich aspektów przepisów, rozporządzeń, okólników administracyjnych i zobowiązań umownych, które mają wpływ na działalność leśną, obróbkę drewna i handel drewnem w szeregu krajów (Brazylia, Chiny, Demokratyczna Republika Konga, Gabon, Indie, Indonezja, Kamerun, Kolumbia, Laos, Malezja, Mjanma/Birma, Peru, Republika Konga, Republika Środkowoafrykańska, Rosja i Wietnam) i zrozumienie tych aspektów.

ZAŁĄCZNIK

1. Powiązania i różnice między rozporządzeniem UE w sprawie drewna a unijnymi rozporządzeniami w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory

W art. 2 lit. f)–h) rozporządzenia UE w sprawie drewna (EUTR) ustanowiono następujące definicje:

- „f) »legalnie pozyskane« oznacza pozyskane zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem kraju pozyskania;
- g) »nielegalnie pozyskane« oznacza pozyskane z naruszeniem mającego zastosowanie ustawodawstwa kraju pozyskania;
- h) »mające zastosowanie ustawodawstwo« oznacza ustawodawstwo obowiązujące w kraju pozyskania i dotyczące następujących zagadnień:
  - praw do pozyskiwania drewna w prawnie wytyczonych granicach,
  - opłat za uzyskanie praw do pozyskiwania drewna, opłat za drewno, w tym należności związanych z pozyskiwaniem drewna,
  - pozyskiwania drewna, w tym ustawodawstwo dotyczące środowiska i lasów, w tym również gospodarki leśnej i zachowania różnorodności biologicznej, w przypadku gdy jest ono bezpośrednio związane z pozyskiwaniem drewna,
  - praw stron trzecich dotyczących użytkowania i posiadania, na które wpływa pozyskiwanie drewna, oraz
  - handlu i cel w zakresie, w jakim dotyczą one sektora leśnictwa”.

Art. 4 ust. 1 EUTR stanowi, że „wprowadzanie do obrotu nielegalnie pozyskanego drewna lub produktów pochodzących z takiego drewna jest zabronione”.

W ramach EUTR od podmiotów ⁽¹⁾, które po raz pierwszy wprowadzają produkty z drewna na rynek UE, wymaga się zatem zachowania należytej staranności w celu zapobiegania wprowadzaniu do obrotu w UE nielegalnie pozyskanego drewna lub produktów wykonanych z takiego drewna.

W art. 3 EUTR znajduje się odesłanie do rozporządzenia (WE) nr 338/97 (jak określono w sekcji 4). Stanowi ono, że produkty z drewna objęte CITES, które są zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 338/97, do celów EUTR uznaje się za pozyskane legalnie. Należy jednak podkreślić, że założenie to obowiązuje wyłącznie w odniesieniu do produktów z drewna objętych CITES, które faktycznie są zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 338/97 i jego przepisami wykonawczymi.

Istotną różnicą między tymi dwoma systemami jest fakt, że zakaz ustanowiony w EUTR dotyczy „wprowadzania do obrotu”, natomiast rozporządzenie (WE) nr 338/97 stosuje się od momentu „wprowadzenia do” UE ⁽²⁾. W związku z tym drugie wspomniane rozporządzenie nakłada obowiązek od momentu, w którym drewno przybywa na terytorium UE, natomiast EUTR ma zastosowanie po dopuszczeniu drewna do swobodnego obrotu na rynku.

Inną różnicą jest zakres „mającego zastosowanie ustawodawstwa” określonego w art. 2 lit. h) EUTR (jak wspomniano powyżej) oraz zakres weryfikacji legalnego nabycia zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 338/97, w którym w art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) odniesiono się do „prawodawstwa dotyczącego ochrony danych gatunków”. Kontrole zgodności z prawem w ramach EUTR obejmują zatem niektóre elementy wykraczające poza wymogi określone w rozporządzeniu (WE) nr 338/97.

2. Zezwolenia na przywóz wydawane przez państwa członkowskie UE oraz „ustalenia dotyczące legalnego nabycia” przez państwo wywozu w odniesieniu do okazów wymienionych w załączniku II do konwencji CITES

Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 338/97 państwo członkowskie UE może wydać zezwolenie na przywóz w odniesieniu do okazów objętych CITES wyłącznie w przypadku, gdy

„wnioskodawca dostarcza dowód z dokumentu, że okazy pozyskano zgodnie z prawodawstwem dotyczącym ochrony danych gatunków, który w przypadku przywozu z państwa trzeciego okazów gatunku wymienionego w dodatkach do Konwencji stanowi zezwolenie na wywóz lub świadectwo powrotnego wywozu, lub też jego kopię, wydane zgodnie z Konwencją przez właściwy organ kraju wywozu lub powrotnego wywozu”.

W przepisie tym podkreślono, że zezwolenie na wywóz z państwa trzeciego musi zostać wydane zgodnie z postanowieniami CITES, aby można było uznać je za dopuszczalny dowód legalnego nabycia przez państwa członkowskie UE dokonujące przywozu.

⁽¹⁾ Każda osoba fizyczna lub prawna, która wprowadza drewno lub produkty z drewna na rynek UE.

⁽²⁾ Art. 4 rozporządzenia (WE) nr 338/97.

Zgodnie z art. IV ust. 2 CITES dotyczącym handlu okazami wymienionymi w załączniku II

„zezwolenie można będzie uzyskać jedynie po spełnieniu następujących warunków:

[...] b) organ administracyjny państwa eksportu ustali, że okaz nie został pozyskany z naruszeniem obowiązującego prawa tego państwa o ochronie zwierząt i roślin [...]”.

W rezolucji Konferencji CITES 11.3 (rev. CoP17) w sprawie zgodności z przepisami i ich egzekwowania zawarto następujące zalecenia:

„e) jeżeli państwo przywozu ma podstawy, by sądzić, że okazy gatunków wymienionych w załączniku II lub III są przedmiotem handlu naruszającego przepisy któregokolwiek z państw uczestniczących w transakcji, wówczas państwo przywozu:

- (i) niezwłocznie informuje państwo, którego prawo zostało uznane za naruszone, i – w miarę możliwości – dostarcza mu kopie całej dokumentacji związanej z transakcją; oraz
- (ii) jeżeli tylko jest to możliwe, stosuje w odniesieniu do tej transakcji bardziej rygorystyczne środki krajowe, zgodnie z postanowieniami art. XIV konwencji”.

Zgodnie z art. 7 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 865/2006 „zezwolenia na przywóz i świadectwa powrotnego wywozu wydane przez państwa trzecie są akceptowane wyłącznie, jeśli właściwy organ danego państwa trzeciego przedstawi, gdy zostanie o to poproszony, zadowalające informacje, że okazy zostały pozyskane zgodnie z przepisami w zakresie ochrony danego gatunku”.

Na 17. sesji Konferencji Stron CITES podjęto decyzję o dalszych pracach nad weryfikacją legalnego nabycia⁽¹⁾. Po zakończeniu prac ich wyniki należy rozważyć również w kontekście niniejszych wytycznych.

⁽¹⁾ Decyzje podjęte podczas 17. sesji Konferencji Stron nr 17.65–17.68.